

Sygn. akt II Ka 88/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Rudnik

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Barbiny Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014r.

sprawy **J. P.**

oskarżonego o czyn z art. 178a§ 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Poddębicach

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Poddębicach z dnia 25 lutego 2014r. wydanego w sprawie VII K 494/13

na podstawie art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 kpk oraz art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że do podstawy prawnej rozstrzygnięcia z punktu 2 o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary pozbawienia wolności dodaje art. 69§4 kk,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
3. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 88/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w P. akcie oskarżenia zarzucono J. P. dokonanie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. polegającego na tym, że w dniu 30 listopada 2013 roku w miejscowości U., ul. (...), pow. (...), woj. (...) będąc wcześniej już prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole, sygn. akt II K 1066/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki P. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2014 r. wydanym w sprawie VII K 494/13 Sąd Rejonowy w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. uznał J. P. w miejsce zarzucanego mu czynu za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2013 roku w U. na ul. (...), pow. P., woj. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole II Wydziału Karnego z dnia 07 listopada 2012 roku sygn. akt II K 1066/12, prowadził samochód osobowy marki P. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. W

punkcie 2 wyroku Sąd I instancji na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Poza tym w oparciu o art. 71 § 1 k.k. Sąd meriti wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych, a kierując się treścią art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Poza tym Sąd Rejonowy na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył J. P. na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 listopada 2013 r., a w oparciu o art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec niego świadczenie pieniężne w wysokości 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zaś na podstawie art. 50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie odpisu wyroku, przez okres 14 (czternaście) dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w O..

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Poddębicach, który zarzucił rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania:

- tj. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na wskazaniu w wyroku skazującym J. P. za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. niepełnego opisu czynu poprzez pominięcie znamienia ustawowego „w ruchu lądowym”,
- tj. art. 413 § 1 pkt. 6 k.p.k. polegającą na pominięciu w wyroku skazującym J. P. za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania podstawy prawnej tj. art. 69 § 4 k.k.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uzupełnienie opisu czynu, co do którego Sąd w wyroku przyjął winę i sprawstwo J. P., o zamię prowadzenia pojazdu „w ruchu lądowym” oraz uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania o art. 69 § 4 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest częściowo zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w kierunku postulowanym w środku odwoławczym.

Prokurator nie kwestionując ustaleń faktycznych i uznając za słuszny wymiar kary i środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego prawidłowo zauważył, iż w zaskarżonym wyroku Sąd omyłkowo nie wskazał art. 69 §4 k.k. jako podstawy zastosowania wobec oskarżonego J. P. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję z art. 178a §4 k.k., do czego zresztą Sąd meriti lojalnie przyznał się w uzasadnieniu wyroku.

Zgodnie z treścią art. 69 §4 k.k. zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a §4 k.k. może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Sąd I instancji w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku wskazał na istnienie takich okoliczności, a zatem faktycznie przepis ten został zastosowany wobec oskarżonego J. P., co nie zostało powołane w treści wyroku. Zgodnie z treścią art. 413 §1 pkt. 6 k.p.k. wyrok winien zawierać wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej.

W związku z tym apelację skarżącego w tym zakresie należało uznać za zasadną.

Nietrafny natomiast okazał się drugi z zarzutów podniesionych przez oskarżyciela publicznego w jego środku odwoławczym. Zgodnie z art. 178a § 4 k.k. podlega odpowiedzialności karnej osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173 k.k., 174 k.k., 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuściła się czynu określonego w

§ 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. A zatem jednym z warunków odpowiedzialności karnej za przestępstwo opisane w tym przepisie jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w miejscu, w którym odbywa się ruch lądowy, wodny lub powietrzny. Jak słusznie zauważył skarżący w swoim środku odwoławczym, nie każde prowadzenie pojazdu mechanicznego będzie prowadzeniem pojazdu w miejscu, gdzie odbywa się ruch lądowy. Przykładowo własne podwórko czy pole nie jest miejscem, w którym odbywa się ruch lądowy, a tym samym osoba, która prowadzi pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w takich miejscach nie poniesie odpowiedzialności karnej. Jeżeli natomiast z poczynionych przez oskarżyciela ustaleń, które znajdują aprobatę sądu rozpoznającego sprawę wynika, że sprawca prowadził pojazd mechaniczny w miejscu, w którym odbywa się ruch lądowy, to konieczne jest wskazanie na tę okoliczność w opisie czynu w taki sposób, aby nie było jakichkolwiek wątpliwości, że to właśnie w strefie ruchu lądowego ów sprawca prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości, bo przecież jest to jedno ze znamion czynu z art. 178a § 4 kk. Można zrealizować ten obowiązek poprzez zawarcie w opisie czynu zwrotu o prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym lub takich sformułowań, które nie będą budziły wątpliwości w tym zakresie, na przykład poprzez wskazanie nazwy ulicy w przypadku poruszania się przez sprawcę na terenie miasta czy określenie drogi, którą jechał on poza miastem. Jeżeli chodzi o przedmiotową sprawę, to nie podlega najmniejszej dyskusji, że oskarżony J. P. prowadził pojazd marki P. o nr rej. (...) w strefie ruchu lądowego. W świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych oskarżony poruszał się bowiem ulicą (...) w U., zaś ustalenia w tym zakresie nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Okoliczność ta również w świetle akt sprawy nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Ponieważ powyższe stwierdzenie Sądu I instancji znalazło się w opisie czynu przypisanego oskarżonemu J. P., to nie ma najmniejszych wątpliwości, iż prowadzenie przez niego pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości miało miejsce w ruchu lądowym i dlatego też bezzasadne jest dokonywanie jakichkolwiek zmian w tym zakresie postulowanych przez oskarżyciela publicznego w jego środku odwoławczym.

Reasumując w świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy w Sieradzu – na podstawie art. 437§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 kpk – uznając apelację oskarżyciela publicznego za częściowo zasadną, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że do podstawy prawnej rozstrzygnięcia z punktu 2 o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary pozbawienia wolności dodał art. 69 § 4 k.k., zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok nie dopatrując się uchybień, o których mowa w art. 439 czy 440 k.p.k., wystąpienie których uzasadniałoby uchylenie zaskarżonego wyroku czy też jego zmianę w innym zakresie niż wskazany wyżej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwalniając oskarżonego J. P. z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i obciążając nimi Skarb Państwa. Za taką decyzją przemawiały względy słuszności. Nie można bowiem obciążać oskarżonego konsekwencjami niedopatrzania, które stało się udziałem Sądu I instancji.